

at lovgive om. Det ærede Medlem kom egentlig ikke ind paa, hvad hun ansaa for den bedste Ordning, og det kan jeg godt forstå, for vi er jo alle i Tvivl om, hvad vi bør gøre. Lægerne mener, at den Ordning, vi har nu, i og for sig er den bedste. Jeg er ikke helt tilfreds med den og vilde ønske, der kunde fremkomme et Forslag til en god Ordning paa dette Omraade, baade selvfølgelig for Københavns og for andre Byers Vedkommende.

Det ærede Medlem Hr. Christen Ernst Christensen var inde paa Spørgsmaalet om Homøopaterne i Sønderjylland. Jeg ved, at naar det ærede Medlem kommer ind paa det Spørgsmaal, kommer han meget let højt op, og saaledes ogsaa her. Men det ærede Medlem var noget for højt oppe, naar han talte om, at det var en Skam, at Danskerne ikke vilde give dem den samme Ret, som de havde efter tysk Ret. Jeg skal dertil sige, at de havde ikke denne Ret efter tysk Ret. De var taalt, men de havde ikke Retten til at praktisere. Og det er heller ikke rigtigt, naar det ærede Medlem taler om Homøopaterne, for hvis det kun var det, klarede vi maaske nok Vanskelighederne. Nej, Forholdet er det, at disse Mennesker vil have Lov til at operere og lignende, og dør er jeg af en noget anden Anskuelse end det ærede Medlem. Jeg er mere forsigtig med Menneskeliv i denne Forbindelse, end det ærede Medlem synes at være. Men jeg maa ogsaa sige, at jeg tror heller ikke, det ærede Medlem i Virkeligheden mente sine Udtalelser saa kraftigt, som det lød, da han fremsatte dem. I alt Fald brugte han, da han sluttede, det Udtryk: Nu gaar jeg over til rent saglige Sager.

Ogsaa det ærede Medlem Hr. Bresemann kom i sine Udtalelser forfærdelig højt op, endogsaa saa højt, at han talte om, at den nuværende Justitsminister havde svigtet Venstres gamle Program. Han kaldte paa denne Maade Rigsdagen til Hjælp mod den Undertrykkelse, som skete fra Ministeriets Side overfor den ulykkelige Nakskov Kommune, og paabe-raabte sig en Skrivelse, som Købstadforeningen havde faaet for nogle Dage siden, og som gik ud paa, at der ingen andre Byer var, hvor man havde den Ordning, Nakskov Kommune ønsker. Men, siger det ærede Medlem, det er forkert, det passer ikke. Endelig, siger det ærede Medlem, bruger Justitsministeriet ogsaa et andet Argument, nemlig det, at naar Politimesteren ikke bor i Byen, kan det nok gaa, men hvis han bor i Byen, skal han være Formand;

altsaa, disse Indvendinger fra Ministeriets Side har ikke noget med Virkeligheden at gøre. For det første vil jeg nu overfor det ærede Medlem sige, at jeg synes ikke, Udtrykket „endelig for nogle Dage siden“ passer særlig godt, naar det er for et Par Maaneder siden. Men det skal jeg lade ligge og holde mig til det rent saglige, og jeg vil da bede det ærede Medlem af Folketinget Hr. Bresemann, om han ikke fra mig vil bede Borgmesteren i Nakskov Hr. Bresemann, om han vil gøre Ministeriet opmærksom paa de Fejl, det har gjort sig skyldigt i, og som er citeret i Rigsdagstidenden; for jeg er vis paa, at Borgmester Bresemann i Nakskov vil vinde en Sejr over Justitsministeriet, naar han paa to afgørende Punkter kan gøre det opmærksomt paa en Fejltagelse, det har begaaet. Men det mærkelige er, at jeg tror ikke, Borgmester Bresemann vil kunne gøre det, thi Forholdet er det, at det ærede Medlem af Folketinget Hr. Bresemann har citeret Ministeriets Skrivelse fuldstændig forkert. Derfor vil jeg gerne bede Folketingsmand Bresemann, om han ikke vil bede Borgmester Bresemann skrive til Ministeriet, at han tager Afstand fra den Forklaring, Folketingsmand Bresemann har givet i Rigsdagen.

Det ærede Medlem Hr. Holger Larsen spurgte, om de ulykkelige Folk i Vejle, der intet havde gjort, men alligevel ved Tumulterne havde faaet Politikniperne at føle, ikke kunde faa Erstatning eller Oprensning, eller hvad det nu alt var, det ærede Medlem vilde have, de skulde have, og det ærede Medlem kom i den Anledning ind paa, at det var skikkelige Folk, ja, den ene var endog saa skikkelig, at han ikke havde tænkt paa at deltage i Tumulterne, han mødte endogsaa med Morgensko paa. Det synes jeg nu er et daarligt Argument, for det kan godt være, at han har været saa forhippet paa at komme med i det, at han er styrtet ud uden at tage Støvler paa. Den Argumentation minder mig noget om det, der passerede under Tumulterne i Randers: de, der gjorde Tumult, var kommet ind i en snæver Gyde, og Politiet spærrede Vejen fra begge Sider og brugte Stavene, vist meget godt, men pludselig rækker en Mand Haanden i Vejret og siger: Undskyld, slaa ikke paa mig, jeg er en af dem, I skal beskytte. Det er ikke altid saa let at se Forskel, og derfor advarer jeg altid Folk mod at blive borte fra disse Opløb (Munterhed). Jeg ser, at mange Socialdemokrater smiler ad dette gode Raad, og jeg glæder mig over, at de tager det paa den